

Detectivebureau Iris en Ko

CASES: 001-002-003

Detectivebureau
Iris en Ko

OMNIBUS

BERT WIERSEMA

Illustraties Wendelien van de Erve

 columbus

SECRET

Iris en Ko
Detectivebureau Iris en Ko
CASE: 001

De ontmaskering
van de fietsen-
vernieler.

BERT WIERSEMA

Inhoud

Tien minuten uit het leven van Koos Bolt.....	9
1. Nieuwe burens	12
2. Privédetective.....	15
3. Een nieuwe school	20
4. Een vechtpartij	24
5. Vernield.....	29
6. Het bewijs.....	33
7. De dader	38
8. Een fietstocht om over na te denken	41
9. Ewout komt	47
10. Het plan van Koos.....	52
11. Een meevaller voor Ewout.....	57
12. Zaterdagmorgen	61
13. Ewouts straf	65
14. Koos heeft een oplossing.....	70
15. Verven	74
16. Hulptroepen	79
17. Verffeest	83
18. Wie schrijft die blijft	87
19. Een echte opdracht	91

SECRET

Twee en Ko
Detectivebureau Iris en Ko
CASE: 002

De supergeheime
gemene meiden-
club.

BERT WIERSEMA

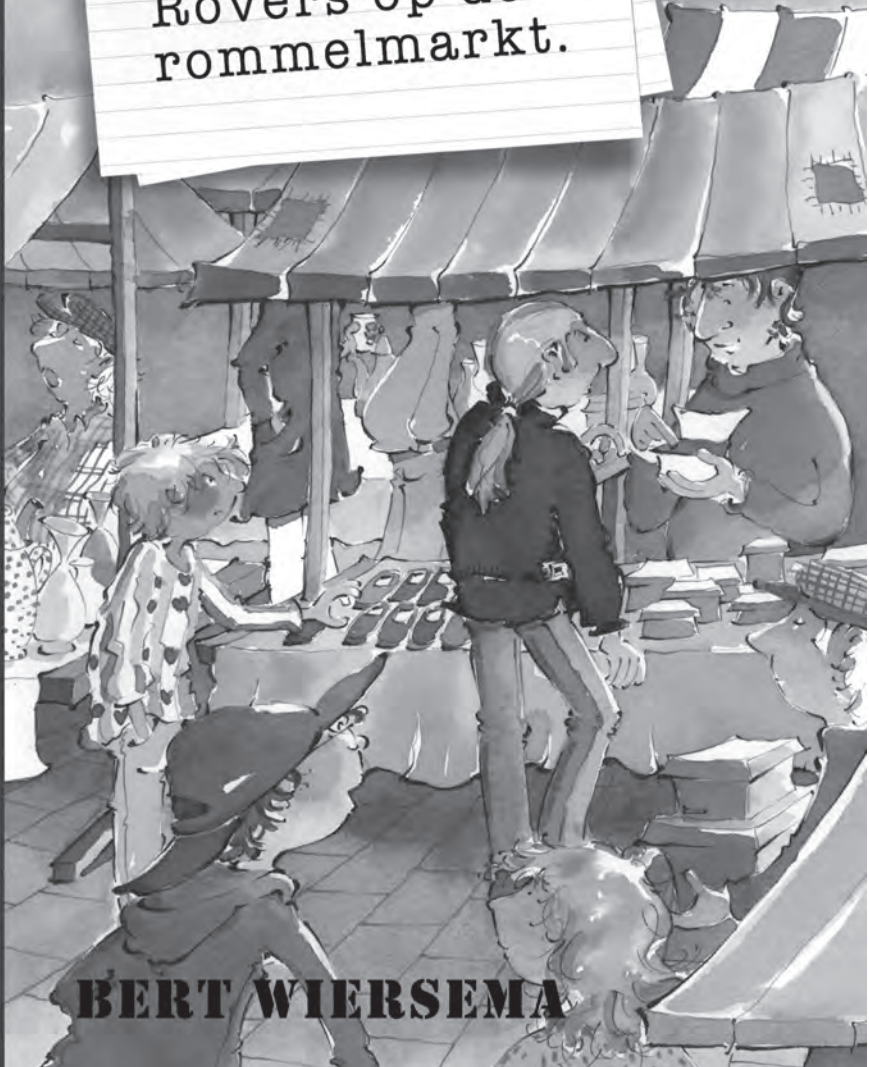
Inhoud

1. Lastige moeders.....	101
2. Lelijke lelies	105
3. Een nieuwe opdracht.....	109
4. Een detectivebureau? Belachelijk!	114
5. Een dief in de school	118
6. Een geheim plan	123
7. Koos'experiment	128
8. In de val.....	132
9. Het goede doel.....	137
10. Achtervolgd	141
11. Alles wordt duidelijk	146
12. Diep in de problemen	150
13. De bond van roodharigen	155
14. De gemene meidenclub	159
15. Een onplezierige verrassing.....	164
16. Een slimme zet	169
17. Een wedstrijd.....	173
18. De finale	177
19. De leesbeurt van Koos	181
20. Toch nog	187

SECRET

Twee en Ko
Detectivebureau Iris en Ko
CASE: 003

Rovers op de
rommelmarkt.

BERT WIERSEMA

Inhoud

1. Er hangt vandaag iets in de lucht	195
2. Koos op jacht	200
3. Een meevaller.....	205
4. Een schat in een schoenendoos	209
5. Vlugge vingertjes	213
6. Een nieuwe zaak?	218
7. Rovers op de rommelmarkt	222
8. Weer een stap verder	227
9. Op zoek naar hulp	231
10. Een raadsel	237
11. Het geheim van de rovers	241
12. Een rover helpen?	246
13. Het plan van Koos	250
14. Een geheimzinnige afspraak	254
15. Hans in de tang	259
16. Een brief voor Bram.....	264
17. Hebbes	272
18. Bram in de tang	277

Tien minuten uit het leven van Koos Bolt . . .

Hij had het beter niet kunnen doen. Zijn petten had hij in zijn fietstas moeten laten zitten. Maar hij had nooit verwacht dat Ewout hem achter het fietsenhok zou zien staan. Koos zucht. Vlug trekt hij de beide petten die hij draagt, een met de klep naar achteren en een met de klep naar voren, van zijn hoofd. Hij wil ze onder zijn trui proppen, maar Ewout is hem voor. Hij ruikt een van de petten uit Koos zijn handen.

‘Vangen jongens!’

De pet zeilt door de lucht. Peter vangt hem handig op en zet hem op zijn hoofd. Hij laat zijn schouders hangen, bolt zijn rug en begint met rare passen over het plein te waggelen.

‘Ik ben Koos Bolt de Kobold’, zegt hij met dubbele tong.

Koos kijkt ernaar. Vooral dat Peter met opzet scheel kijkt en zijn tong uit zijn mond laat hangen, dat steekt.

‘Geef mijn pet terug’, zegt hij. Het heeft geen zin om te schreeuwen. Het heeft geen zin om boos te worden. Hij kan ze toch niet aan en de pet geven ze niet terug.

Daar vliegt de pet alweer door de lucht. Hij valt op de grond. Jacob geeft er een schop tegenaan. De pet blijft hangen in de struiken, die rond het schoolplein staan. Koos loopt er snel naartoe, maar Jacob is hem voor. Hij ruikt de pet uit de bosjes en smijt hem in een van de plassen die van de stortbui van gisteravond zijn overgebleven.

Koos voelt zijn ogen branden. Hij ziet de kinderen op het plein. Sommigen lachen, anderen kijken naar hem alsof ze hem zielig vinden. Maar hij is niet zielig!

Hij bukt zich en pakt de pet uit de plas. Op hetzelfde moment voelt hij een harde duw tegen zijn rug. Bijna valt hij in de plas. Hij kan nog net zijn evenwicht bewaren, maar krijgt toch een natte voet. Achter zijn rug hoort hij de schaterlach van Ewout. Ellendige pestkop. Ellendige school!

Als hij zijn natte pet naar zijn fiets brengt, ziet hij Mindy en Marije staan.

Mindy kijkt hem glimlachend aan. 'Waarom loop je ook met twee petten op je hoofd?'

Koos doet alsof hij niks hoort. Hij heeft geen zin om het uit te leggen. Zeker niet aan die twee meiden.

1 Nieuwe burenen

‘**W**aarom ga je niet even kijken?’ vraagt moeder. ‘Je moet toch ook kennismaken met onze nieuwe burenen?’

‘Ik kijk toch al’, antwoordt Koos. ‘Ik ga straks wel naar ze toe.’

‘Jij moet ook altijd eerst de kat uit de boom kijken. Papa en ik gaan er nu heen hoor’, zegt moeder terwijl ze de deur van zijn kamer achter zich dichttrekt.

Meteen zwaait de deur weer open.

‘En doe die belachelijke petten af als je gaat’, klinkt moeders stem.

Koos antwoordt niet. Hij voelt aan zijn hoofd. Waarom doet mama toch altijd zo moeilijk? Als hij nou graag twee petten op zijn hoofd wil hebben, dan moet hij dat toch zelf weten? Hij zit achter zijn bureau en kijkt door het raam naar de grote verhuiswagen die voor het huis van de burenen staat. Mannen van het verhuisbedrijf sjouwen met meubels. De nieuwe burenen hebben een moderne smaak. Dat heeft hij al gezien. Een grote tafel met een glazen blad wordt net naar binnen getild. De buurvrouw komt naar buiten en zegt iets tegen de verhuizers. De mannen lachen en knikken. De buurvrouw heeft halflang rood haar. Hij schat haar op een jaar of vijfendertig, misschien iets ouder. De leeftijd van zijn ouders.

Vader komt naar buiten. Moeder er vlak achteraan. Papa moet natuurlijk het eerste contact maken. Hij ziet zijn vader naar de nieuwe buurvrouw lopen. Hij maakt een kleine buiging terwijl hij haar een hand geeft. Koos glimlacht. Dat doet papa altijd zo.

Moeder komt achter papa's rug vandaan en schudt uitgebreid de hand van de nieuwe buurvrouw. Het lijkt wel of ze de arm eraf wil zwengelen. De buurvrouw lijkt het niet erg te vinden. Ze roept iets over haar schouder.

De buurman komt naar buiten. Hij veegt zijn handen af aan zijn broek en steekt papa de hand toe. Sportieve kerel zo te zien. Bij hem lijkt zijn forse papa ineens pafferig. Drie kinderen komen naar buiten. Eerst een jongen, ietsje ouder dan hij. Dan een jong meisje met een pop onder de arm. Ze geven pa en ma een hand. Dan komt er nog een meisje naar buiten. Ongeveer net zo oud als hij. Koos heeft haar al een paar maal zien lopen. Als ze papa en mama ziet, loopt ze meteen op hen af.

Had hij dat lef ook maar. Gewoon ergens op afstappen. Hallo, ik ben Koos. Glimlach om de mond. Gewoon. Als hij met papa naar de rommelmarkt gaat, kan hij het wel, maar hier niet. En op school helemaal niet. Bah, school.

Hij ziet dat moeder naar boven wijst. Naar hem. Het meisje kijkt omhoog. Snel duikt hij weg. Waarom doet mama dat nou? Alsof het dat meisje ook maar iets interesseert dat ze een buurjongen heeft. Een buurjongen met een bril op. Een bril met sterke glazen, waardoor zijn ogen twee keer zo groot lijken.

Voorzichtig buigt hij zich naar voren. De vier volwassenen lopen naar het huis van de burens. Ze gaan zeker koffiedrinken. De buurvrouw roept tenminste naar de verhuizers en maakt een gebaar met haar duim en wijsvinger, alsof ze een kopje kantelt. Waar is het meisje gebleven?

De trap kraakt. Nee, toch. Daar zul je het hebben. Ze is naar binnen gegaan. Dat zal mama wel weer geregeld hebben. Hij

hoort het haar zeggen. Ga maar even binnen bij onze Koos kijken, hoor.

Bah, natuurlijk wil hij best een keer kennismaken, maar niet nu. Niet zo snel.

‘Hallo’, roept het meisje terwijl ze op de deur tikt. ‘Ben jij daarbinnen?’

‘Eh, ja’, zegt Koos.

‘Mag ik erin komen?’

‘Goed.’

Het buurmeisje duwt langzaam de deur open. Ze heeft lang blond haar dat over haar schouders golft. Haar ogen zijn helder blauw en ze heeft een vriendelijke glimlach.

Hij zit in zijn zwarte draaistoel bij zijn bureau. Twee petten op zijn hoofd, een met de klep naar voren en een met de klep naar achteren. Zou ze dat stom vinden? Ze weet immers niet waarom hij dat doet. En wat zal ze van zijn bril vinden? Zal ze ook denken dat hij op een kikker lijkt?

‘Hai, ik ben Iris. Iris Donker. Dat klinkt misschien een beetje somber, maar ik ben het niet hoor.’

Met uitgestoken hand loopt ze naar hem toe.

2 Privédetective

‘Ik ben Koos Bolt’, zegt Koos terwijl hij de hand van zijn nieuwe buurmeisje drukt.

‘Ik kom hier naast wonen’, zegt Iris.

Koos knippert een paar keer met de ogen.

‘Ik zag je net staan bij je ouders. Ik eh ... ga maar even zitten.’

Hij wijst naar een luie stoel in de hoek van de kamer. Iris gaat zitten en kijkt om zich heen. Wat zal ze van mijn kamer vinden? denkt Koos. Hij vindt het een gezellige kamer. Tafeltje in het midden. Een bed met een spreij met een rode Ferrari erop en bijpassende kussens met het Ferrari embleem. Langs een wand een enorme boekenkast met honderden boeken erin. Hij ziet dat Iris er verbaasd naar kijkt.

‘Jij houdt nogal van lezen zeker?’

‘Ja best wel’, antwoordt Koos. ‘Het zijn allemaal detectiveverhalen. Ik ben gek op die boeken.’

‘Het zijn er wel een paar honderd’, schat Iris.

‘Negenhonderdzevenenveertig’, antwoordt Koos. ‘Ik hoop dat ik dit jaar nog over de duizend heen kom.’

‘Wow, hé! Hoe kom je aan zoveel boeken? Ben je miljonair of zo?’

Koos schiet in de lach. ‘Mijn vader staat bijna elke zaterdag op de rommelmarkt in Eelde. Hij heeft een mooie boekenkraam. Ik weet precies welke boeken goed verkopen. Dus ik koop vaak de boeken bij de amateurs en de mooiste hou ik zelf. Papa geeft me

een deel van de winst. En daar koop ik ook detectiveboeken voor.’

‘Wat is er nou zo leuk aan detectiveboeken?’ wil Iris weten.

‘Ik wil zelf detective worden’, zegt Koos. ‘Uit die boeken leer ik hoe het moet. Er is altijd een misdaad gepleegd en tijdens het lezen moet je zien uit te vinden wie het gedaan heeft. Ik weet vaak halverwege het boek al wie het gedaan heeft.’

‘Gewoon even de laatste bladzijden lezen’, zegt Iris schouderophalend. ‘Dan weet je het ook.’

‘Pfff, dan is er toch niks meer aan, zegt Koos verontwaardigd.

‘Ik hou niet zo van lezen’, zegt Iris nuchter. ‘Hoe eerder ik het boek uit heb hoe beter.’

‘Je weet niet wat je mist’, zegt Koos hoofdschuddend. Hij ziet dat Iris naar zijn petten kijkt. Ze houdt haar hoofd een beetje scheef.

‘Stomme vraag misschien’, zegt ze. ‘Maar waarom heb je twee petten op je hoofd? Is dat de gewoonte hier in Drachten?’

‘Da’s een gewoonte van mij’, antwoordt Koos. ‘Zo lijk ik op Sherlock Holmes.’

‘Op wie?’

‘Op Sherlock Holmes. De beroemdste detective die er ooit geweest is.’

‘Nooit van gehoord’, zegt Iris.

Koos schudt zijn hoofd. Hoe bestaat het? Hij wijst naar een kastje met glazen plankjes in een hoek van de kamer.

‘Dat is mijn Sherlock Holmes museum. Het begin ervan in ieder geval.’

Iris komt overeind en loopt naar het kastje. Boven het kastje hangt een viool aan de muur. In een beugel, zodat je hem zo kunt pakken. In het kastje liggen een pet met twee kleppen, een kromme pijp, een vergrootglas en een paar heel oude boekjes.